

eller denne ikke kunde være afværget ved Agtpaaagivenhed og Omhu fra Driftens Side. Jeg antager, dette er at forstaa saaledes, at hvis der sker en Skade paa Personer eller Gods, som ikke kan lægges Anlægget eller dets Drift og heller ikke den skadelidende selv til Last, saa er der overhovedet ingen Erstatning at faa. Altsaa blot den Omstændighed, at der er et Højspændingsanlæg, som anretter en Skade — og vi kunne jo ikke være blinde for, at der kan og ogsaa ganske sikkert vil forekomme Skade derved —, giver ikke den skadelidende noget Krav paa Erstatning, naar der ikke foreligger Mangel paa Agtpaaagivenhed og Omhu fra Driftens Side. Saaledes skal det vel forstaaes, og det er vel i Overensstemmelse med den almindelige Opfattelse af Erstatningsansvaret. Men Spørgsmaalet er jo alligevel, om der ikke var Grund til paa dette Punkt at foretage en Ændring.

§ 6 have ogsaa de to foregaaende Taler opholdt sig ved. Den indeholder den Bestemmelse, at saafremt nogens Død forvoldes under de nylig omtalte Omstændigheder, skal hans Enke være berettiget til Erstatning, dersom Ægteskabet var indgaaet før Ulykkestilfældet og Samlivet ikke ophørt; og de Herrer have nu gjort gældende, at en Mand, der er død, ikke kan gifte sig og derved skaffe sig en Enke. Ja, men der er andre Muligheder. Man kan nemlig lide en Skade, som i Løbet af kortere eller længere Tid kan medføre ens Død, og Bestemmelsen, som jeg finder meget fornuftig, er selvfølgelig truffen, for at ikke en Mand, der har lidt en saadan Skade, ud af hvilken man kan imødesee hans nærforstaaende Død, skal gaa hen og gifte sig i sidste Øjeblik og derved skaffe en Kvinde en større Erstatningssum. Det er klart, at anden Betydning kan Bestemmelsen ikke have, og den, maa vi vel alle være enige om, er meget fornuftig.

Med Hensyn til Erstatningsansvaret kunde jeg ønske at faa en Udtalelse af Ministeren om, hvem der skal fastsætte Erstatningen, thi saa vidt jeg kan skønne, staar der ikke noget som helst derom i Lovforslaget. Det er altsaa muligt, at det skal gøres til Genstand for juridisk Søgmaal, og hvis det er saaledes, er der heller ikke nogen Grund til at fastsætte noget nærmere derom. Men det 2det Stykke af § 6 forekommer mig ikke at være ideelt affattet, idet det efter Ordlyden forudsættes, at der i alle Tilfælde, naar nogens Død er forvoldt ved disse Anlæg, skal gives en Erstatning. Denne Erstatning er af en

dobbelt Art. Den er for det første Erstatningen for Udgifter ved den afdødes Begravelse, og der kan der jo ikke være Tvivl om Erstatningens Størrelse, for den maa vel være det fulde Beløb, der er medgaaet til Begravelsen. Men saa er der Erstatningen for det Tab, en Enke eller andre lide ved at miste deres Forsørger. Men efter Ordlyden forudsættes der egentlig, at der i alle Tilfælde skal gives en Erstatning. Der staar saaledes, at hvis vedkommende ikke efterlader sig Børn, tilfalder Erstatningen andre, hvem den afdøde forsørgede, da Ulykken skete. Uvilkaarligt stiller man sig det Spørgsmaal, naar man har læst dette: Ja, men hvis han heller ikke efterlader sig saadanne, hvem skal saa have Erstatningen? Det forekommer mig ikke at være ganske logisk affattet. Det, der skulde slaas fast, er jo, at naar nogens Død forvoldes under de anførte Omstændigheder, skal Boet være berettiget til Erstatning for Udgifter til hans Begravelse og Erstatning til dem, overfor hvem han havde paataget sig Forsørgelsespligten i det Øjeblik, Ulykken indtraf. Saa ere vi ude over det, og saa kunne vi gerne specificere det nærmere derhen, at denne Erstatning skal udbetales til Enken, for saa vidt han har nogen, og har han ikke nogen, til andre, overfor hvem vedkommende havde paataget sig Forsørgelsespligt. Men den Omstændighed, at den paagældende efterlader sig Børn, overfor hvem han har Forsørgelsespligt, bør efter min Mening ikke udelukke, at der gives Erstatning ogsaa til andre, overfor hvem han har paataget sig Forsørgelsespligt. Men det er udelukket ved den Bestemmelse, som her findes i § 6.

Som nys omtalt er der i § 5 indført det Udtryk: *Brugeren* af et elektrisk Stærkstrømsanlæg i Stedet for *Indehaveren*, men man har aabenbart glemte at foretage en tilsvarende Rettelse i § 7. Thi der findes nemlig atter Udtrykket *Indehaverne*, og retter man det — selvfølgelig af gode Grunde — i § 5, saa bør en tilsvarende Rettelse ogsaa foretages i § 7. Ogsaa her har jeg en Indvending at gøre af logisk Natur. Thi naar der nemlig staar: *Hidrerer* Skaden fra flere Stærkstrømsanlæg, saa hæfte de alle solidarisk, medmindre de enkelte Anlægs Indehavere kunne godtgøre, at Skaden ikke kan være foraarsaget af deres Anlæg. Men det kunne de overhovedet ikke komme til at godtgøre, naar virkelig Skaden hidrerer fra flere Stærkstrømsanlæg. Meningen er naturligvis den, at hvis en Skade kan hidrøre fra flere